

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., 14 października 2016 r.,

Sąd Okręgowy w Poznaniu, X Wydział Gospodarczy Odwoławczy,

w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Kaźmierczak,

po rozpoznaniu 14 października 2016 r. w P.,

na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko K. C., P. G., R. G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile z 17 grudnia 2015 r., sygn. akt V GC 470/15/1,

1. oddała apelację,

2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO Ewa Kaźmierczak

UZASADNIENIE

Apelacja pozwanych nie zasługiwała na uwzględnienie.

Rozpoznając sprawę w granicach zaskarżenia nie sposób zgodzić się z pozwanymi, iż Sąd Rejonowy naruszył przepisy ustawy z 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych poprzez błędną ich wykładnię. Zgodnie z art. 10 ust. 1 przedmiotowej ustawy wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Cytowany przepis stanowi implementację art. 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. U. UE L z dnia 23 lutego 2011 r.). W preambule przedmiotowej dyrektywy wskazano, że aby zniechęcić do opóźnień w płatnościach, konieczna jest uczciwa rekompensata za ponoszone przez wierzycieli koszty odzyskiwania należności w związku z opóźnieniami w płatnościach. Rekompensata w postaci stałej kwoty powinna mieć na celu ograniczenie kosztów administracyjnych i wewnętrznych związanych z odzyskiwaniem należności (pkt 19 preambuły). Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te rzeczywiście zostały poniesione (vide uchwała SN z 11 grudnia 2015 r., III CZP 94/15). Natomiast zgodnie z art. 10 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, oprócz kwoty rekompensaty w wysokości 40 euro, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę. Przy wydawaniu rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, należało więc rozważyć, czy powód udowodnił, że poniósł uzasadnione koszty odzyskiwania

należności w wysokości przewyższającej kwotę 40 euro przeliczoną na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Słusznie uznał Sąd Rejonowy, iż powód temu obowiązкови, zgodnie z regułą ciężaru dowodu określoną w art. 6 k.c., sprostął.

W błędzie pozostają pozwani wskazując, że „realne koszty” związane z podjętą przez powoda windykacją wynosiły równowartość kilku lub kilkunastu złotych, co ma wynikać z zestawienia listów poleconych z 6 marca 2015 r. Otóż poniesione przez powoda koszty, w rzeczywistości wyniosły, jak słusznie uznał Sąd Rejonowy, 510 zł. Dowodzi tego faktura VAT nr (...) (k. 18) oraz potwierdzenie wykonanych operacji (k. 19). Nie ma przy tym znaczenia, jakie były rzeczywiste koszty poniesione przez firmę windykacyjną (...) sp. z o.o., której powód windykację opóźnionych należności od pozwanych zlecił. Przedmiotem niniejszej sprawy nie były bowiem koszty poniesione przez ową firmę windykacyjną, lecz koszty powoda związane z windykacją poniesione przez powoda.

Nie sposób również zgodzić się z zawartymi w uzasadnieniu apelacji twierdzeniami pozwanych, iż żądanie powoda zapłaty zasadzonej należności stanowi nadużycie prawa. W ocenie Sądu Okręgowego, bezzasadne jest powoływanie się przez pozwanych na nadużycie prawa przez powoda, skoro ich zachowanie, polegające na nieregulowaniu należności w terminie, było niezgodne z zasadami współżycia społecznego (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 25 maja 2016 r., I ACa 1700/15, LEX nr 2069287).

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 385 k.p.c., należało orzec jak w punkcie pierwszym sentencji. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zaś w punkcie drugim sentencji na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Ewa Kaźmierczak